

Devna sitter på en stol, med kaffekoppen foran seg. Rosa Sari, med blomster, silke.

Den brune huden og det sorte håret er vakre mot den rosa fargen.

Devna har mange flotte sarier, som har gått i arv i familien.

Vi sitter på kafeen, ute i hagen, og tar en kaffe sammen.

Folk går fram og tilbake, til de forskjellige foredragssalene. Mange indere, kvinnene i fargerike sarier, mennene i europeiske klær, men også mange europeere. Det er mange folk.

Palasset ligger rett fram. Søylor under inngangspartiet. Pyntet med fargerike stoffer, lilla, gult og orange.

Festivalen holdes i et Maharajapalass.

Hovedforedragssalene og bokhandelen ligger i selve palasset.

- Jeg synes det var bra. Devna har hørt på en presentasjon av indiske debutanter som bor i USA.

Et sverd, med tynt og fint blad. Gud tegner et bilde av et sverd i en sky.

Sverdet løftes opp, og en menneskelignende figur halshogges.

- Dette har jeg lyst til å gjøre med Bahauallah.

Stemmen er en mannsstemme, Guds stemme.

Jeg sitter på terrassen. Gud lager bilde på bilde i skyene.

En Mikke Mus figur.

- Jeg koser meg med det menneskene skaper.

En Dumbo med store ører, som flyr.

Gud prøver å få Bahaulah til å reise sin vei.

Jeg sitter på terrassen i tre dager, mens Gud lager bilde på bilde.

En kjempediger mannsskikkelse med utstrakte armer, seiler over himmelen. Over trærne i hagen, og bortover mot parken.

Stjernene lyser mellom trærne. Det er kveld. Kvelden den tredje dagen.

Jeg sitter på terrassen.

- Nå er han på vei til å reise, sier han som står Gud nær.

En sort skikkelse begynner å gå opp i luften.

Men så ombestemmer han seg. Han gir meg smerter i beina, så jeg ikke får sove. Sovner i fem-seks tiden.

En sort skikkelse, i en sort kappe. En slags spiss nese. Smyger seg fram. Smyger seg fram til noe. Stikker hodet fram og begynner å se ned på noe.

- Han begynner å se ned på jorden. Det er forbudt å se ned på jorden.

Stemmen er mørk, en mannsstemme. Guds stemme.

I lyset fra PC – en og de hvite gardinene lager Gud lysbildeshow på veggen. Klokken er tre om natten. Bahauallah holder meg våken. Han har holdt meg våken i flere netter.

En litt utydelig figur, klumpete hode, og klumpet kropp, vises under kanten.

- Han ser noe han vil ha. Seg selv og sitt eget bilde.

Gud forteller.

Den sorte skikkelsen begynner å smyge seg over kanten. Ser seg rundt. Går opp igjen.

Kommer smygende fram til kanten. Stikker armene fram, og klatrer over kanten.

Et menneske går inne i stuen. Konen kommer inn.

Den sorte skikkelsen står og ser inn vinduet. Han spionerer.

En sort skikkelse slår med hele kroppen, fram og tilbake, en sort skygge, som et sverd som hugger og hugger, mot en menneskekropp.

- Han begynner å slå på mennesker.

Den sorte skikkelsen går inn i en menneskekropp. Han begynner å leve på jorden. Som Bahauallah.

Et vindpust streifer håret mitt, ved det ene kinnet. Håret beveger seg lett.

Sitter ute i hagen. Solen er behagelig. Fuglene synger. En liten sort fugl, med blått skinn, sitter i en blomsterbusk. Den er veldig liten, nesten like liten som en kolibri.

Er veldig trett. Bahauallah holder meg våken til seks hver natt. Sover bare en fire fem timer.

Vindpustet oppleves som et kjærlighetstegn fra Gud.

Gud lager bilder i skyene hele tiden. Tegn på tegn, hele dagen.

En stut, et kraftig hode med store horn. Et tegn på styrke. Blir svakere, og løses opp.

Bilde på bilde. Himmelen er full av bilder, uhyrer og kryss. Et ansikt, et forferdelig ansikt. Grusomt og ondskapsfullt, som skriker. Også i raseri.

Sitter på en kafe, i hovedgaten. Folk går forbi, kvinner i sari, og menn i europeiske klær. Ikke så mange mennesker, det er forholdsvis rolig her.

Går meg en tur nedover gaten. Går over en gate. Gatene er forholdsvis brede. Et moderne kjøpesenter.

Går over på den andre siden av gaten. Boder, selger mat. Her er mere fattigslig og skittent.

Noen barn kommer løpende. Med huller i klærne, skitne. Strekker
hendene fram.

- Gi meg en rupi, gi meg en rupi.